

Spoljnotrgovinska arbitraža pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu, i to [...] kao arbitar pojedinac, sa zapisničarem [...], rešavajući u sporu tužioca [...], Kipar, koga po punomoćju zastupa g-din [...], advokat iz [...], protiv tuženog [...], Italija, radi duga u iznosu od 22.125,67 EUR sa kamatom i zahtevom za naknadu troškova arbitražnog postupka, po sprovedenom postupku i po održanoj usmenoj raspravi dana 14. maja 2008. godine, na osnovu članova 13., 20, 21. stav 3., 25. stav 3., 34. stav 7., 35, 37. stav 6. i 45 Pravilnika o Spoljnotrgovinskoj arbitraži, donosi sledeću

ODLUKU

USVAJA SE tužbeni zahtev u pogledu glavnog duga u iznosu od 22.125,67 EUR i obavezuje tuženi da tužiocu navedeni iznos isplati u roku od 15 dana

USVAJA SE tužbeni zahtev u pogledu kamate i obavezuje tuženi da plati tužiocu za docnju u isplati glavnog duga od 22.125,67 EUR iznos kamate po kamatnoj stopi od 3,25% godišnje, počev od 30. oktobra 2006. godine pa do konačne isplate. Ovaj iznos tuženi je dužan da uplati u roku od 15 dana od dana prijema ove odluke.

USVAJA SE tužbeni zahtev u pogledu troškova postupka i obavezuje tuženi da plati tužiocu iznos od 2.085,00 EUR na ime registracionih i arbitražnih troškova i troškova zastupanja u roku od 15 dana od dana prijema ove odluke.

OBRAZLOŽENJE

I NADLEŽNOST SPOLJNOTRGOVINSKE ARBITRAŽE PRI PRI PRIVREDNOJ KOMORI SRBIJE – POSTOJANJE ARBITRAŽNOG SPORAZUMA

1. Tužilac je podneo tužbu Spoljnotrgovinskoj arbitraži pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu 22. oktobra 2007. godine (zavedenu u Sekretarijatu Arbitraže t. 14/07) u kojoj je, između ostalog, naveo da je nadležnost ove Arbitraže predviđena članom 11. stav 2. Ugovora [...] o prodaji bešavnih čeličnih cevi koji su tužilac i tuženi (u svojstvu prodavca i kupca) zaključili 29. avgusta 2006. godine u Beogradu.
2. Tuženi je uredno primio tužbu 27. decembra 2007. godine, a isto tako i poziv za usmenu raspravu 17. aprila 2008. godine, nakon čega nije istakao prigovor nenadležnosti Arbitraže. Takođe, tuženi nije osporio nadležnost Arbitraže ni u jednom od svoja dva dopisa koja je uputio Sekretarijatu arbitraže – prvom, od 18. januara 2008. godine i drugom, od 14. aprila 2008. godine.
3. Arbitar pojedinac, imajući u vidu član 13. stav 1. Pravilnika o spoljnotrgovinskoj arbitraži, ustanovio je da u spomenutom Ugovoru [...] koji su tužilac i tuženi zaključili u Beogradu 29. avgusta 2006. godine, postoji i da je punovažna arbitražna klauzula o nadležnosti ove Arbitraže. Naime, u članu 11. stav 2. tog Ugovora jasno je rečeno da „Ukoliko ugovorne strane ne postignu dogovor po spornom pitanju, isto će razmatrati Arbitražni sud u Beogradu (Srbija) u skladu sa Privrednom komorom Srbije“. Prema tome, uprkos ne baš uspešnom overenom prevodu, sasvim je očigledno da su obe ugovorne strane iz Ugovora, odnosno sada tužilac i tuženi, u slučaju spora predvidele nadležnost upravo Spoljnotrgovinske arbitraže pri Privrednoj komori Srbije u Beogradu.

II IMENOVANJE ARBITRA

1. U svojoj tužbi, tužilac je naveo da je saglasan da predsednik Arbitraže imenuje arbitra pojedinca sa Liste arbitara za rešavanje nastalog spora. Tuženi se o tome nije izjašnjavao, tako da je predsednik Arbitraže saglasno stavu 3. člana 21. Pravilnika, Zaključkom od 05. februara 2008. godine, kao arbitra pojedinca imenovao [...].
2. Arbitar pojedinac imenovan od strane predsednika Arbitraže prihvatio se funkcije arbitra 07. februara 2008. godine o čemu su i tužilac i tuženi uredno obavestili dopisom Sekretarijata Arbitraže od 08. februara 2008. godine. Uz dopis je strankama dostavljena i kopija izjave arbitra da se prihvata dužnosti i da je nezavisan u odnosu na stranke. Nijedna od stranaka nije stavila primedbu u roku od 15 dana od dana prijema izjave, tako da je arbitar imenovan u smislu stava 3. člana 25. Pravilnika.
3. Iz svega rečenog, kao i odredbe stava 1. člana 20. Pravilnika, proizilazi da je Arbitraža u ovoj pravnoj stvari uredno konstituisana, u skladu sa navedenim relevantnim odredbama Pravilnika o spoljnotrgovinskoj arbitraži.

III MERODAVNO PRAVO

1. Članom 11. stav 2. Ugovora [...] zaključenom između stranaka u Beogradu 29. avgusta 2006. godine, povodom čijeg je izvršenja pokrenut postupak pred ovom Arbitražom, predviđeno je da će za rešavanje eventualnog spora biti merodavno srpsko pravo („Arbitraža će se održati na srpskom jeziku uz primenu srpskih zakona“).
2. Arbitar smatra da u ovom slučaju treba u prvom redu primeniti odredbe Konvencije Ujedinjenih Nacija o ugovorima o međunarodnoj prodaji robe (Bečka konvencija) iz 1980. godine. Naime, prema njenom članu 1. stav 1. tačka (b), „Ova konvencija primenjuje se na ugovore o prodaji robe zaključene između strana koje imaju svoja sedišta na teritorijama različitih država... kad pravila međunarodnog privatnog prava upućuju na primenu prava jedne države ugovornice“. Prema članu 19. srpskog Zakona o rešavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja (1982), „za ugovor je merodavno pravo koje su izabrale ugovorne strane“. Primenom ovog pravila međunarodnog privatnog prava, dolazi se do prava Srbije kao merodavnog prava, dakle, do prava države članice Bečke konvencije o međunarodnoj prodaji robe. Arbitar smatra da su stranke, ukoliko su želele da ishode primenu srpskih unutrašnjih zakona (pre svega, Zakona o obligacionim odnosima), to mogle postići isključenjem odredaba Bečke konvencije o međunarodnoj prodaji robe. Ipak, pitanje primene odredaba Konvencije ili Zakona u ovom je slučaju bez praktičnog značaja s obzirom da član 59. Konvencije i stav 1. člana 516. Zakona o obligacionim odnosima predviđaju istovetno rešenje.
3. Prema članu 7. stav 2. Konvencije, pitanja koja se tiču materije koju ona uređuje, a koja nisu izričito rešena u njoj, rešavaće se prema opštim načelima na kojima ova konvencija počiva ili, u odsustvu tih načela, prema pravu merodavnom na osnovu pravila međunarodnog privatnog prava. U tom smislu, ukoliko je reč o takvim pitanjima, mogu se primeniti i odgovarajuće odredbe Zakona o obligacionim odnosima Srbije.
4. Na postupak pred Arbitražom arbitar je primenio odredbe Pravilnika o Spoljnotrgovinskoj arbitraži, saglasno stavu 1. člana 45. tog Pravilnika.

IV ARBITRAŽNI POSTUPAK

1. Postupak pred ovom Arbitražom pokrenut je tužbom koju je tužilac podneo 22. oktobra 2007. godine, zavedena u Sekretarijatu arbitraže pod brojem t.14/07.
2. Arbitar je uvidom u poštanske povratnice i izveštaje pravnog lica registrovanog za poslove dostavljanja (DHL) utvrdio da je tuženik, od strane Sekretarijata Arbitraže, uredno obaveštavan o svim podnescima i radnjama tužioca i Arbitraže.
3. Tuženi je uredno primio tužbu (upućenu od strane Sekretarijata Arbitraže dopisom od 03. decembra 2007. godine na srpskom i engleskom jeziku) dana 27. decembra 2007. godine što se vidi iz povratnice broj RR 117762809 RS. Uz tužbu, dostavljen mu je i Pravilnik spoljnotrgovinske arbitraže na engleskom jeziku i srpskom jeziku i Lista arbitara. U tom dopisu, Sekretarijat je obratio pažnju tuženom na član 34. stav 7. Pravilnika, po kome, ako uredno pozvani tuženi ne odgovori na tužbu ili poziv, ili odbije da uzme učešće u arbitražnom postupku, arbitražni postupak se nastavlja prema odredbama Pravilnika. Takođe, tuženi je uredno primio i poziv za raspravu (upućen od strane Sekretarijata Arbitraže 15. aprila 2008. godine, na srpskom i engleskom jeziku) dana 17. aprila 2008. godine, što se vidi iz detaljnog izveštaja DHL br. 2809384826.
4. U vezi sa dostavljanjem poziva za raspravu, arbitar želi da ukaže na omašku učinjenu od strane Sekretarijata arbitraže, koja je, međutim, uočena i ispravljena i ni na koji način nije negativno uticala na pravo odbrane tuženog. Naime, prilikom slanja prvog poziva za raspravu dana 19. marta 2008. godine, Sekretarijat arbitraže je omaškom napisao u engleskom tekstu da je datum održavanja usmene rasprave 16. mart ("16th of March 2008/Wednesday at 12 a.m."), dok je u tekstu na srpskom jeziku stajalo da će se rasprava održati „16. aprila / sreda 2008. godine, u 12 časova“. Tuženi je (dobivši ovaj dopis Sekretarijata arbitraže 21. marta 2008. godine) 14. aprila 2008. godine uputio pismo faksom Sekretarijatu arbitraže u kome navodi: „primio sam vaše pismo od 19. marta 2008. godine kojim me obaveštavate da će arbitar pojedinac održati usmenu raspravu 16. marta 2008. godine / sreda u 12 časova. Imajući u vidu diskrepancu između ova dva datuma, molim vas da odredite novi datum usmene rasprave, kako bi mogli da organizujemo prisustvo našeg predstavnika.“ Istog dana (14. aprila 2008. godine) Sekretarijat arbitraže je faksom uputio dopis tužiocu u kome objašnjava nastalu grešku. Sledećeg dana (15. aprila 2008. godine) Sekretarijat arbitraže je tuženom poslao novi poziv za usmenu raspravu, zakazanu za 14. maj 2008. godine, koji je ovaj uredno primio 17. aprila 2008. godine. Prema tome, arbitar još jednom konstatuje da omaška učinjena u prvom dostavljanju nije ni na koji način negativno uticala na pravo odbrane tuženog, što se jasno vidi i iz iznetog sleda događaja.
5. Tuženi je odgovorio na tužbu svojim dopisom od 18. januara 2008. godine. U njemu je predsednik [...] naveo da kompanija koju on predstavlja duguje [...] -u iznos od 22.125,67 EUR i da ne uspeva da ga plati zbog problema koje ima sa ugovorom u Libiji po kome mu kasne plaćanja. Takođe je istakao da u postupku pred Arbitražom „nema potrebe da bilo ko zastupa [...] pošto je potraživanje nesporno.“ Istog dana, tuženi je uputio i dopis tužiocu (i kopiju tog dopisa Arbitraži) u kome objašnjava razloge kašnjenja u plaćanju duga u iznosu od 22.125,67 EUR, i između ostalog ističući (obraćajući se tužiocu) da „vaše potraživanje nije i nikada nije bilo osporavano sa naše strane“. Takođe, nagoveštava plaćanje duga čim dobije novac i izražava spremnost na plaćanje dodatnog iznosa preko iznosa duga. Sekretarijat arbitraže zatražio je od tužioca da se izjasni na ove dopise tuženog u roku od 15 dana. Tužilac je postupio po nalogu Sekretarita arbitraže i svoj odgovor dostavio 04. februara 2008. godine. U njemu je najpre konstatovao da „tuženi čini nespornim predmetno potraživanje“, a zatim istakao da se navodi tuženog ponavljaju već duže

vreme, kako pre tako i posle pokretanja arbitražnog postupka, i da ih „tužilac ne prihvata kao izgovor za izbegavanje tuženikove obaveze“. Stoga, smatrajući da oni nemaju nikakvog uticaja na tok arbitražnog postupka, „moli da Arbitraža u što kraćem roku donese odluku“.

6. Tužilac je uz tužbu priložio generalno punomoćje izdato od strane [...]. Sekretarijat arbitraže naložio mu je dopisom od 03. decembra 2008. godine da dostavi specijalno punomoćje za zastupanje u ovom sporu. Tužilac je postupio po nalogu Sekretarijata arbitraže i dostavio specijalno punomoćje 08. januara 2008. godine.
7. U svojoj tužbi, tužilac je izjavio „...da ne zahteva održavanje usmene rasprave, već da je saglasan da Arbitraža, nakon čitanja dostavljenih pismenih dokaza, primenom Zakona o obligacionim odnosima donese... odluku.“ Međutim, imajući u vidu odredbu člana 35. stav 1. Pravilnika i smatrajući da usmenu raspravu treba održati, arbitar pojedinac je zakazao usmenu raspravu za 14. maj 2008. godine, kada je ona i održana u prostorijama Arbitraže. Osim toga, arbitar je imao u vidu i stav 4. člana 35. Pravilnika, po kome predlog da se odluka donese bez održavanja usmene rasprave mogu podneti stranke sporazumno, što ovde, očigledno, nije bio slučaj (jer se tuženi o tome uopšte nije izjašnjavao).
8. Usmena rasprava održana je 14. maja 2008. godine s početkom u 12 sati u prostorijama Arbitraže. Raspravi je pristupio samo punomoćnik tužioca, g-din [...], advokat iz [...]. Za tuženog niko nije pristupio raspravi. Donoseći Zaključak da se usmena rasprava održi bez prisustva tužene strane, arbitar je konstatovao, najpre, da prema stavu 7. člana 34. Pravilnika, ako uredno pozvani tuženi ne odgovori na tužbu ili poziv, ili odbije da uzme učešće u arbitražnom postupku, arbitražni postupak se nastavlja prema odredbama Pravilnika. Zatim je, takođe, konstatovao da prema stavu 6. člana 37. Pravilnika, ako jedna ili obe stranke iako uredno pozvane ne dođu na usmenu raspravu, arbitar, pošto utvrdi da su stranke uredno pozvane na usmenu raspravu i da nemaju opravdanih razloga za svoje odsustvo, može pristupiti raspravljanju spora kao da su stranke prisutne. Arbitar je tokom usmene rasprave pristupio izvođenju dokaza čitanjem isprava podnetih uz tužbu i saslušanjem punomoćnika tužioca. Nakon sprovedenog dokaznog postupka, arbitar je tužiocu naložio da u roku od 3 dana dostavi Sekretarijatu Arbitraže Troškovnik. Najzad, arbitar je naložio Sekretarijatu Arbitraže da primerak Zapisnika sa usmene rasprave dostavi tuženom.
9. Tužilac je postupio po nalogu arbitra i dostavio Sekretarijatu Arbitraže Troškovnik. Sekretarijat Arbitraže je takođe poslao primerak Zapisnika sa usmene rasprave tuženom.

V ČINJENIČNO STANJE, TUŽBENI ZAHTEV, STANOVIŠTA TUŽIOCA I TUŽENOG O ČINJENIČNIM I PRAVNIM PITANJIMA

1. U tužbi koja je u Sekretarijatu Arbitraže primljena 22. oktobra 2007. godine tužilac je naveo da je sa tuženim zaključio u Beogradu dana 29. avgusta 2006. godine Ugovor [...]012/06 i aneks tog Ugovora (Dodatak # 1 Ugovoru [...] 012/06), od istog datuma, o prodaji oko 40 Mt čeličnih bešavnih cevi. Isporuka je na zahtev kupca, italijanske firme, trebalo da se izvrši u Budimpešti, Mađarska, septembra 2006, a Ugovorom i njegovim Dodatkom # 1 bilo je predviđeno odloženo plaćanje sa rokom od 45 dana od dana isporuke. U Dodatku # 1 određena je i cena u iznosu od 33.931,00 EUR. Prodavac je robu isporučio u skladu sa svojim ugovornim obavezama, u Budimpešti, u dva navrata - 11. septembra 2006. godine, što se vidi izmeđunarodnog tovarnog lista br. 27831 i 14. septembra 2006. godine, što se vidi iz

međunarodnog tovarnog lista br.27893. Takođe, prodavac (sada, tužilac) je kupcu (sada, tuženom) ispostavio fakturu 101-MK-06 od 11. septembra 2006. godine na iznos od 17.069,00 EUR i fakturu 102-MK-06 od 14. septembra 2006. godine na iznos od 17.056,67 EUR. S obzirom da je roba isporučena 14. septembra 2006. godine, obaveza plaćanja robe kupca dospela je, nakon 45 dana, 30. oktobra 2006. godine.

2. Kupac je, međutim, 23. januara 2007. godine izvršio samo delimično plaćanje svoje obaveze, uplativši na račun prodavca iznos od 12.000,00 EUR. S obzirom da je ukupan iznos po obe fakture koje mu je ispostavio prodavac bio 34.125,67 EUR (17.069,00 EUR po prvoj fakturi, plus 17.056,67 EUR, po drugoj fakturi), kupac je ostao u obavezi da prodavcu isplati još 22.125,67 EUR
3. U vezi sa postojećim dugom, prodavac i kupac su izvršili sravnjenje poslovnih knjiga – prodavac je uputio dopis kupcu faksom dana 15. marta 2007. godine u kome je označio iznos preostalog dugovanja, sa molbom da kupac stavljanjem potpisa i pečata potvrdi iznos, što je kupac i učinio.
4. Pored toga, prodavac je preko punomoćnika uputio 23. jula 2007. godine dopis kupcu, na srpskom i engleskom jeziku, tražeći od njega da mu u roku od 8 dana od dana prijema dopisa isplati preostali iznos od 22.125,67 EUR. Kupac je odgovorio dopisom od 6. avgusta 2007. godine u kome je naveo da je njegovo dugovanje nesporno, ali da zbog političkih problema koja italijanska preduzeća imaju u Libiji nije u stanju da to odmah učini. Međutim, naveo je da će do polovine septembra isplatiti prodavcu barem polovinu duga.
5. Pošto kupac ni nakon tog roka nije izvršio bilo kakvu uplatu prodavcu, prodavac je podneo tužbu Spoljnotrgovinskoj arbitraži u Beogradu 22. oktobra 2007. godine.
6. U odgovoru na tužbu od 18. januara 2008. godine kupac (sada tuženi) izričito je potvrdio da duguje prodavcu (sada tužiocu) iznos od 22.125,67 EUR. Osim toga, u istom dopisu naveo je da u postupku pred Arbitražom „... nema potrebe da bilo ko zastupa [...] pošto je potraživanje nesporno“. Istog dana, tuženi je uputio i dopis tužiocu (i kopiju tog dopisa Arbitraži) u kome objašnjava razloge kašnjenja u plaćanju duga u iznosu od 22.125,67 EUR, i između ostalog, ističući (obraćajući se tužiocu) da „vaše potraživanje nije i nikada nije bilo osporavano sa naše strane“. Takođe, nagoveštava plaćanje duga čim dobije novac i izražava spremnost na plaćanje dodatnog iznosa preko iznosa duga.
7. Sekretarijat arbitraže zatražio je od tužioca da se izjasni na ove dopise tuženog u roku od 15 dana. Tužilac je postupio po nalogu Sekretarijata arbitraže i svoj odgovor dostavio 04. februara 2008. godine. U njemu je najpre konstatovao da „tuženi čini nespornim predmetno potraživanje“, a zatim istakao da se navodi tuženog ponavljaju već duže vreme, kako pre tako i posle pokretanja arbitražnog postupka, i da ih „tužilac ne prihvata kao izgovor za izbegavanje tuženikove obaveze“. Stoga, smatrajući da oni nemaju nikakvog uticaja na tok arbitražnog postupka, „moli da Arbitraža u što kraćem roku donese odluku“.

VI TOK USMENE RASPRAVE

1. Usmena rasprava održana je 14. maja 2008. godine s početkom u 12 sati u prostorijama Arbitraže. Raspravi je pristupio samo punomoćnik tužioca, g-din [...], advokat iz [...], po punomoćju koje je priloženo u spise predmeta.
2. Tuženi nije pristupio usmenoj raspravi iako je na nju uredno pozvan od strane Sekretarijata arbitraže.

3. Donoseći Zaključak da se usmena rasprava održi bez prisustva tužene strane, arbitar je konstatovao, najpre, da prema stavu 7. člana 34. Pravilnika, ako uredno pozvani tuženi ne odgovori na tužbu ili poziv, ili odbije da uzme učešće u arbitražnom postupku, arbitražni postupak se nastavlja prema odredbama Pravilnika. Zatim je, takođe, konstatovao da prema stavu 6. člana 37. Pravilnika, ako jedna ili obe stranke iako uredno pozvane ne dođu na usmenu raspravu, arbitar, pošto utvrdi da su stranke uredno pozvane na usmenu raspravu i da nemaju opravdanih razloga za svoje odsustvo, može pristupiti raspravljanju spora kao da su stranke prisutne.
4. Punomoćnik tužioca u svojoj reči je izjavio da tužilac u svemu ostaje pri navodima iz tužbe i predlogu za donošenje arbitražne odluke.
5. Arbitar je tokom usmene rasprave pristupio izvođenju dokaza čitanjem isprava podnetih uz tužbu i saslušanjem punomoćnika tužioca. Pročitani su: Ugovor [...], zaključen 29. avgusta 2006. godine na srpskom i engleskom jeziku; Dodatak 1 Ugovora [...] 012/06 zaključen 29. avgusta 2006. godine na srpskom i engleskom jeziku; faktura 101-MK-06 od 11. septembra 2006. godine na srpskom i engleskom jeziku; faktura 102 MK-06 od 14. septembra 2006. godine na srpskom i engleskom jeziku; međunarodni tovarni list br.27893; međunarodni tovarni list br.27831; izveštaj banke od 23. januara 2007. godine o tome da je tuženi delimično izvršio obavezu isplatom iznosa od 12.000,00 EUR; dopis tužioca o sravnjenju poslovnih knjiga kojim je tuženi svojim potpisom i pečatom potvrdio da duguje utuženi iznos; podnesak tuženog Arbitraži od 18. januara 2008. godine; dopis tuženog tužiocu od 18. januara 2008. godine; podnesak tužioca Arbitraži od 28. januara 2008. godine i podnesak tuženog od 6. avgusta 2007. godine.
6. Nakon sprovedenog dokaznog postupka, arbitar je tužiocu naložio da u roku od 3 dana dostavi Troškovnik. Takođe, arbitar je naložio Sekretarijatu Arbitraže da primerak Zapisnika sa usmene rasprave dostavi tuženom. Sekretarijat arbitraže dostavio je primerak Zapisnika sa usmene rasprave tuženom. Isto tako, tužilac je u roku koji mu je određen dostavio Troškovnik Sekretarijatu arbitraže.

VII RAZLOZI ZA ODLUKU ARBITRAŽE U POGLEDU ZAHTEVA IZ TUŽBE

1. Rukovodeći se principom efikasnosti, arbitar smatra da kod takvog stanja ove pravne stvari nema potrebe za novom usmenom raspravom i da odluku može doneti na osnovu dosad izvedenih dokaza, kao i podnesaka stranaka.
2. Ceneći izvedene dokaze, pojedinačno i u njihovoj međusobnoj vezi, arbitar je ustanovio da su stranke zaključile 29. avgusta 2006. godine u Beogradu Ugovor [...] o prodaji čeličnih bešavnih cevi, kao i Dodatak # 1 Ugovoru. Po tom Ugovoru i njegovom Dodatku, prodavac je preuzeo obavezu da kupcu proda oko 40 Mt bešavnih čeličnih cevi i da robu isporuči septembra 2006. godine u Budimpešti. Prodavac je svoju obavezu izvršio saglasno preuzetim obavezama, isporučivši robu 11. i 14. septembra. S druge strane, kupac je trebao da plati cenu u iznosu od 33.931,00 EUR sa odloženim plaćanjem od 45 dana od dana isporuke, što imajući u vidu datum isporuke, znači da je njegova obaveza plaćanja cene dospela 30. oktobra 2006. godine. Međutim, kupac nije platio cenu u roku predviđenom Ugovorom i njegovim Dodatkom, iako mu je prodavac uredno ispostavio fakture – 11. septembra 2006. godine na iznos od 17.069,00 EUR i 14. septembra 2006. godine na iznos od 17.056,67 EUR. Umesto toga, kupac je 23. januara 2007. godine izvršio samo delimično plaćanje svoje obaveze u iznosu od 12.000,00 EUR, tako da je ostao u obavezi da prodavcu isplati još 22.125,67 EUR.
3. Među strankama nije sporno da je tužilac, prodavac iz Ugovora, izvršio svoju obavezu isporuke, a da tuženi duguje utuženi iznos od 22.125,67 EUR. Šta više, kako

se arbitar mogao uveriti iz dokaza pročitanih na usmenoj raspravi, tuženi je u nekoliko dopisa tužiocu i Arbitraži potvrdio da je potraživanje tužioca nesporno, da će on platiti dug čim pribavi novac, da je spreman da plati iznos i preko utuženog duga, da će platiti barem polovinu duga u kratkom roku, a ostatak čim pribavi novac i sl.

4. Arbitar je usvojio tužbeni zahtev u pogledu glavnog duga u iznosu od 22.125,67 EUR imajući u vidu relevantne odredbe Konvencije o međunarodnoj prodaji robe (Bečka konvencija). Prema njenom članu 59., „Kupac je dužan da isplati cenu onog dana koji je određen ugovorom ili koji se može utvrditi na osnovu ugovora ili ove konvencije, bez potrebe da prodavac postavi neki zahtev ili učini neke druge formalnosti“. Arbitar konstatuje da je u osnovi isto rešenje predviđeno je i stavom 1. člana 516. Zakona o obligacionim odnosima Srbije, po kome (je), „Kupac dužan platiti cenu u vreme i na mestu određenom u ugovoru“. Prema tome, u ovom slučaju, na osnovu Ugovora (i njegovog Dodatka), može se utvrditi dan kada je kupac bio dužan da plati cenu – 45. dana od dana isporuke, što imajući u vidu da je isporuka izvršena 14. septembra 2006. godine, znači da je njegova obaveza plaćanja cene dospela 30. oktobra 2006. godine. Takođe, arbitar je primenio i član 62 iste Konvencije prema kome, „Prodavac može zahtevati od kupca da plati cenu...“
5. Okolnosti na koje se poziva tuženi, po mišljenju arbitra, nisu od značaja za njegovu obavezu plaćanja cene tužiocu. Dužnik odgovara za svoje novčane obaveze i onda kada je bez svoje krivice ostao bez novčanih sredstava, na primer, ukoliko mu njegovi dužnici nisu na vreme uplatili dugovane iznose, kao što je reč u ovom slučaju. Kupac, prema tome, odgovara za neplaćanje cene i kad nije kriv što nema novca da plati dugovanu cenu, utoliko što takvo neplaćanje predstavlja povredu ugovornih obaveza (konkretno, ovde, Ugovora zaključenog između stranaka 29. avgusta 2006. godine i njegovog Dodatka).
6. Prilikom donošenja odluke o kamati, arbitar je imao u vidu odredbu člana [78]. Konvencije o međunarodnoj prodaji robe (Bečka konvencija), prema kojoj, ako jedna strana ne plati cenu, druga strana ima pravo na kamatu na takav iznos. Međutim, ovom Konvencijom nije propisana visina kamatne stope na iznose u docnji. U praksi Spoljnotrgovinske arbitraže, u ovakvoj situaciji, oformljeno je pravilo da se na iznose u stranoj valuti određuje tzv. domicilna kamata. Osim toga, i sam tužilac je u tužbi izneo zahtev za plaćanje kamate po domicilnoj stopi koju zemlje Evropske Unije plaćaju za evro.
7. Arbitar je zauzeo stanovište da se kao domicilna kamata za Evro može uzeti kamata po stopi koju Evropska centralna banka obračunava svojim komitentima za oročene depozite. Evropska centralna banka objavljuje ove kamatne stope u svom Statističkom biltenu, te na informacionom sistemu *Reuters-a*. Kao domicilna kamatna stopa za Evro može se uzeti i tzv. EURIBOR kamatna stopa, koja predstavlja međubankarsku kamatnu stopu za depozite u evrima, koje objavljuje Udruženje banaka Evropske Unije na informacionom sistemu *Reuters-a*. Uvidom u podatke u ove dve kamatne stope, arbitar je utvrdio da su one identične.
8. Arbitar je pošao od ustaljene prakse Spoljnotrgovinske arbitraže da kamatu dosuđuje precizno određujući visinu kamatne stope za iznose u stranoj valuti. Uvidom u podatke o kamati koju objavljuje Evropska centralna banka i Udruženje banaka Evropske unije, arbitar je utvrdio da je prosečna kamatna stopa u relevantnim periodima za Evro bila 3,25% godišnje, te je na iznos duga dosudio tu kamatnu stopu.
9. Kupac je dužan da plati kamatu počevši od dana nastupanja dospelosti. Kako je prethodno istaknuto, rok dospelosti je 30. oktobar 2006. godine, s obzirom da je tada istekao 45. dan od dana isporuke robe, koji je Dodatkom # 1 Ugovora predviđen kao rok plaćanja cene.

10. U dosuđivanju arbitražnih troškova, arbitar se rukovodio pravilom uspeha u sporu, kao i kriterijumom nadoknade potrebnih troškova. U Troškovniku dostavljenom Sekretarijatu Arbitraže tužilac je naveo da ukupno ti troškovi iznose 2.257,00 EUR: za registracione troškove 140 EUR, za arbitražne troškove 1.329,00 EUR, za troškove zastupanja 616,00 EUR (sa detaljnom specifikacijom) i za troškove prevođenja 172,00 EUR. Arbitar, međutim, nije mogao prihvatiti stavku u Troškovniku koja se odnosi na troškove prevođenja jer su u članu 11. stav 2. Ugovora koji su stranke zaključile predvidele „da će se Arbitraža održati na srpskom jeziku“. Takvom zaključku, po mišljenju arbitra, vodi i tumačenje stava 2. člana 59. Pravilnika o spoljnotrgovinskoj arbitraži, po kome „Ukoliko se postupak vodi na stranom jeziku ili jezicima, stranke su dužne da snose sve dodatne troškove vezane za prevođenje isprava, dokaza i usmene rasprave“. Zbog toga je doneo odluku da je na ime troškova postupka tuženi dužan da tužiocu isplati iznos od 2.085,00 EUR, odnosno da se iznos koji je tužilac naveo u Troškovniku umanjí za 172 EUR, koliko iznose troškovi prevođenja.

VIII KONAČNOST ODLUKE

1. Prema stavu 1. člana 56. Pravilnika o spoljnotrgovinskoj arbitraži, arbitražna odluka je konačna i protiv nje nema mesta žalbi. Ona ima snagu pravnosnažne presude redovnog suda. Prema stavu 2. istog člana, prihvatanjem nadležnosti Arbitraže, stranke se obavezuju da će njenu odluku izvršiti.

U Beogradu,
23. maj 2008.

Zapisničar

[...]

arbitar pojedinac

[...]